

O conversaţie cu Bob Dean - 25 februarie 2011

Click aici pentru prezentarea video

---

25 februarie 2011

Bill Ryan (Bill): O să ne distrăm un pic cu introducerea. V-aţi gândit la asta?

Kerry Cassidy (Kerry): De ce nu începi tu, din moment ce ai făcut întotdeauna introduceri mai bune decât mine?

Bill: Mulţumesc. Ţi-au trebuit 5 ani ca să-ţi dai seama? [chicoteşte]

Kerry: Nu. Deloc! Întotdeauna am spus asta.

Bill: OK. Iar acesta este primul nostru…

Kerry: Ţi-au trebuit 5 ani ca să asculţi suficient de bine şi să mă auzi când vorbesc. [chicoteşte]

Bill: Mi-au trebuit 5 ani să ajung la punctul unde am învăţat destul ca să fiu capabil să spun asta, da? Asta se filmează. Vezi? Începem.

Kerry: [râde] Ştiu. Ştiu. OK.

Bill: Deci, acesta este…

Kerry: Iar pentru că eu sunt editorul, voi decide cine ce va face.

Bill: Deci tu eşti editorul?

Kerry: Bob, poţi începe.

Bob Dean (Bob): În sfârşit.

Bill: Deci astăzi este vineri 25 februarie 2011. Ne aflăm aici, la Congresul Internaţional OZN din Phoenix. Avem imensa plăcere, din nou, să ne întâlnim cu vechiul nostru prieten, Bob Dean. Şi am acest sentiment că…

Kerry: [chicoteşte]

Bill: … noi… poate că e un prieten mai vechi de 2-3 ani. Cine ştie! Sunt încântat să am ocazia de a împărtăşi un interviu de tip culesul viilor la Camelot în prezenţa lui Bob. Bob, se întâmplă ceva extraordinar, noi trei suntem împreună în spiritul…

Bob: E o reuniune frumoasă.

Bill: … o familie reunită. Sunt sincer încântat să mă aflu aici. Deci, eu sunt Bill Ryan de la Project Avalon.

Kerry: Iar eu sunt Kerry Cassidy de la Project Camelot. Iar noi suntem amândoi de la Project Camelot. O dihotomie interesantă.

Bill: Lucrurile devin destul de complicate.

Kerry: [chicoteşte]

Fără îndoială. Deci, Bob, motivul pentru care suntem aici cu tine astăzi este că tu ai făcut unele comentarii pe scenă, asupra cărora eu vreau să te provoc. Şi aş vrea să mai vorbim un pic şi despre alte subiecte. OK? Şi cred că, de fiecare dată când noi te-am intervievat, ai păstrat câteva cărţi ascunse. Aş vrea să începi prin a ne dezvălui unele din acele lucruri. Îmi dau seama că te pui în pericol, pe tine şi pe alţii, când dezvălui prea mult. Aşadar, ţinând cont de asta, presupun că vei fi prudent ca întotdeauna. Dar, într-un fel… Aş vrea să ne dezvălui cât se poate de mult, pentru că, cine ştie câte ocazii vom mai avea să te filmăm. În special în această formaţie, cu noi doi aici, ca în vremurile bune.

Bill: Păi, eu am uneori vaga impresie că Bob va trăi mai mult decât noi amândoi, de fapt.

Kerry: [chicoteşte] Ştiu. Arată excelent. Ar trebui să fie ilegal să arăţi atât de bine la… cât? 82 de ani?

Bill: ___________(neinteligibil)?

Kerry: Ai 80 de ani?

Bob: Voi avea 82 săptămâna viitoare.

Kerry: Minunat.

Bill: În regulă.

Bob: Pe 2 martie.

Bill: Fantastic!

Kerry: La mulţi ani, Bob.

Bob: Am spus în cuvântarea de ieri, de fiecare dată când cobor din pat sunt şocat să văd că încă mai sunt aici. Dar încă mai sunt aici pentru că, se pare că încă nu am terminat ceea ce am de făcut.

Kerry: Se apre că nu. Avem nevoie de tine. Cu siguranţă.

Bill: Pentru ce crezi eşti aici, Bob? După cum ţi-am spus alaltăieri, inspiraţia pe care o trezeşti tu este mai importantă decât informaţiile pe care le prezinţi. Şi mă întreb, care ai simţit tu că e misiunea ta.

Bob: [oftează] Mi-a luat multă vreme până să ajung la o concluzie asupra motivului pentru care am venit aici. Cred că nu există om care, la un moment dat, să nu se fi întrebat: "Cine naiba sunt eu? De ce mă aflu aici? Care e scopul vieţii?" "Despre ce e vorba, Alfie?", vorba cântecului. [citatul se referă la textul cântecului din filmul Alfie (1966), cu Michael Caine] Mi-a luat multă vreme să mă împac cu soarta mea. V-am mai povestit că am am avut un număr de regresii hipnotice pentru vieţile anterioare. Pentru mine, parcă s-a deschis o conservă cu viermi. Dar [regresia] a mai arătat, într-o anumită măsură, de ce am venit aici de data asta, pentru că, la fel ca toţi ceilalţi, am fost aici de multe ori. Şi, precum ştiţi amândoi, eu sunt sigur că spiritul uman e infinit, nemuritor.

Noi ne încarnăm aici, venim şi mergem la şcoală. Învăţăm câteva lecţii, contribuim în mică măsură, fiecare în felul său. Dar nu sunt mulţi cei care îşi acordă un răgaz pentru a privi adânc în interiorul lor. Cum spunea Yogananda "Realizarea de sine. A şti cine şi ce trăieşte înăuntrul acestui înveliş pe care noi îl numim corpul uman." Ca majoritatea oamenilor, am parcurs o mare parte din viaţa mea, după cum spuneai, trei cariere. Şi doar în ultimii 10-15 ani am început cu adevărat să mă uit adânc în mine însumi. Şi să mă împac cu mine însumi. Cum spun hinduşii, "Sinele este fiinţa nemuritoare care trăieşte temporar în această carcasă".

Şi eu am avut nişte conversaţii foarte interesante cu mine însumi.

"Ascultă, eule! Cine naiba eşti tu? Cine sunt eu? De ce sunt aici?"

Iar eul a răspuns: "Eşti o fiinţă nemuritoare şi ai venit aici ca să faci o treabă. Acum la naiba! Perseverează! Fă treaba pe care ai venit s-o faci!"

Şi numai în această a treia carieră, să zic aşa, când am călătorit prin lume şi am vorbit în public la conferinţele importante. Barcelona, Madrid, Mexico City, Atlanta, peste tot [îşi curăţă gâtul]. Răspunsul pe care l-am primit de la oameni la aceste conferinţe. Răspunsul pe care l-am primit de la oameni, după ce v-am acordat vouă – câte? trei interviuri – a fost copleşitor. M-a şocat. Pe bune! M-a şocat. Şi, în cele din urmă, mi-a devenit limpede, atunci când oamenii vin pe scenă, mă îmbrăţişează şi mă sărută, mă ating, şi-mi spun că vorbele mele au însemnat atât de mult pentru ei, au declanşat ceva în ei, care a scos ceva la suprafaţă. O fi început în acel punct în care am început să înţeleg care e misiunea mea aici? Asta e, pur şi simplu.

Nu sunt un om de ştiinţă. Nu sunt un mare filosof. Nu sunt nimic mare. Dar când vorbesc în public, aici, dincolo, oriunde, se pare că ating o coardă sensibilă. E ceva ca un curent electric. E ceva misterios. Şi ei vin şi mă apucă şi nu-mi mai dau drumul şi-mi spun că ce spun eu înseamnă foarte mult pentru ei. Iar eu le spun: "Eu nu vă spun nimic ce voi nu ştiţi deja." N-am spus niciodadă nimănui ceva care să nu fi ştiut din interiorul lor. Îi ating Mai ştiţi vechea poveste hindusă, când sfântul, guru, merge şi… [face un clonc în gură] loveşte un om fix între ochi?

Kerry: [chicoteşte]

Bob: Şi dintr-o dată ei se trezesc?

Bill: Mmh.

Bob: Ei bine, găsesc că, aparent, eu am făcut ceva asemănător. Pentru că le-am amintit oamenilor cine sunt ei. Ce sunt ei. Şi le reamintesc că nu sunteţi numai trupul pe care îl vedeţi în oglindă. Sunteţi fiinţe nemuritoare. Trăiţi dintotdeauna… Doar Dumnezeu ştie de câte ori aţi trecut prin astea. Şi veţi trăi veşnic. Că sunteţi un suflet infinit, o scânteie de divinitate.

Spunând astea oamenilor, se pare că le declanşez ceva în ei, care îi determină să privească în interiorul lor. Şi eu zic: "Nu v-am spus nimic din ceea ce voi nu ştiaţi deja." Cum spunea vechiul meu prieten din Galilea, "Împărăţia lui Dumnezeu este în interiorul tău." Şi aceasta generează o mică scânteie de recunoaştere în oameni.

Kerry: Deci, Bob, ţinând cont de toate astea, când erai pe scenă ieri, ai spus că oamenii – nu te refereai la cei prezenţi acolo – nu pot face faţă adevărului.

Bob: Masele.

Kerry: Da. Şi chiar aş vrea să te contrazic pe tema asta, pentru că nu văd…

Bob: Păi ne-am mai contrazis pe tema asta.

Kerry: Da.

Bob: Tu eşti convinsă că toată lumea e pregătită.

Kerry: Nu. Problema nu e dacă sunt gata. E că au dreptul să ştie.

Bob: Ei se pot obişnui cu idea.

Kerry: E că au dreptul să ştie.

Bob: Ehei, a avea dreptul să ştie…

Kerry: A gândi în locul lor – exact asta au făcut Illuminati dintotdeauna. Ei au hotărât ce avem voie să ştim şi ce nu. Şi nu depinde de ei. Nu depinde de tine. Nu depinde de nimeni altcineva să aprecieze cine este gata să ştie şi cine nu.

Bob: Eu nu ştiu asta.

Kerry: Depinde de ei să ştie.

Bob: Eu nu stabilesc pentru nimeni cine este gata.

Kerry: Ştiu. Dar ce spun eu este că tu eşti un conducător. OK? Iar tu… ca să mergi pe scenă şi să spui că ei nu sunt gata, nu e încurajator pentru cei din sală şi nu-i recunoaşte pe cei de afară. Tinerii, în special, care, de fapt, în masele din lumea largă, nu au nevoie să meargă la o conferinţă OZN pentru a dovedi nu numai că ei sunt gata, dar că ei sunt pe pagina aia de multă vreme. Iată de ce filmele SF au o audienţă aşa de mare peste tot în lume. Pentru că, nu numai că le urmăresc din curiozitate, dar le urmăresc pentru că le aminteşte de ceva. Unii dintre ei se încarnează acum… Ei vin…

Bob: Ei ştiu.

Kerry: Da. Ei vin aici cu amintiri complete.

Bob: Ei ştiu în inima lor. Da.

Kerry: Deci, tot ce voiam eu să-ţi spun este că, eu cred că sunt mulţi mai pregătiţi pentru adevăr, decât iniţiaţii, oamenii din interior fie că sunt "iniţiaţii" din acest sector, sau departe, în adâncimea Proiectelor Negre, vor să le acorde încrederea.

Bob: În ultimii 20 de ani eu am observat o schimbare în natura umană. A avut loc e expansiune evidentă a conştiinţei în masele de oameni pe toată planeta.

Kerry: Categoric! Da. Da.

Bob: Şi sunt încântat de asta. Sunt încurajat. Şi nu am stabilit niciodată, pentru nimeni, dacă sunt pregătiţi sau nu. Iar când am făcut comentariile acelea ieri, v-am spus că sunt mulţi oameni aici care sunt gata. Dar sunt şi mulţi care nu sunt gata. Şi folosesc analogia cu "Billy Doo", băiatul băştinaş din Noua Guinee.

Bill: Mmh.

Bob: Când i s-au arătat realităţi pe care nu fusese pregătit să le vadă a fost atît de devastat psihic, încât copilul a murit.

Kerry: Înţeleg.

Bob: A murit de inaniţie. A murit deshidratat în jungla plină de apă, de fructe, de alune şi…

Kerry: Dar Bob, ei ne pregătesc pe noi. Iar noi îi pregătim pe ei, pentru că am lucrat la acelaşi lucru. Dezvăluirea are loc fără încetare de aproape 20 de ani.

Bob: Dezvăluirea e în curs de desfăşurare, funcţionează.

Kerry: Da.

Bill: Iar asta e o parte din ea.

Kerry: Exact. Deci…

Bob: Dar e un proces foarte lent.

Kerry: Poate că da, poate că nu. Cu alte cuvinte, ar putea să fi fost lent pentru tine.

Bob: Mm-hm.

Kerry: Iar tu ai fost unul din cei rapizi, în anii aceia, pentru că ai avut acces la materiale de care alţi oameni nu au habar nici până azi.

Bob: Dacă ai auzit comentriile mele ieri, eu aproape că era să mor. Adevărul aproape că m-a omorât. Nu eram pregătit să-l aud.

Kerry: Înţeleg. Dar acum sunt alte vremuri.

Bob: Şi am văzut mare parte din mapamond. Şi mă uit la el de la altitudinea de 82 de ani. Iar tu… Tu eşti doar o puicuţă.

Kerry: [râde]

Bob: Tu te uiţi la lume, cum? Nici măcar nu pricep.

Kerry: Ştiu. Doar că…

Bob: Ceea ce vreau să spun e că eu înţeleg ceea ce vrei tu să spui. Dar îmi menţin opinia că masele nu sunt pregătite, deoarece de fiecare dată când merg să vorbesc la câte o conferinţă, încă mai dau peste câteva "minţi deschise, demult încuiate". Şi peste fundamentalişti de toate credinţele care sunt gata să se încaiere. Ei sunt pregătiţi pentru… [face gesturi de box cu pumnii]

Bill: Mm-hm.

Bob: Intrăm în…

Bill: Daţi-mi voie să intervin un pic, pentru că oamenii care văd acest film nu cunosc povestea lui Billy Doo. Şi aş încerca să fac un rezumat…

Kerry: Cred că a fost publicată.

Bill: N-am auzit de ea până ieri.

Kerry: Eu am auzit.

Bill: Deci, sunt mulţi alţi oameni care n-au auzit nici ei.

Bob: Păi, povestea lui Billy Doo a fost inclusă în studiul Brookings.

Da. Tema de aici. E o poveste adevărată, cu un băit din Noua Guinee, denumit "Billy Doo", pe care toţi îl iubeau. Şi ei s-au gândit că, pentru faptul ce era un băieţel drăguţ, să-i ofere un dar special, să-i arate lumea reală, lumea civilizată, aşa-numita lume occidentală. Şi l-au luat cu avionul şi l-au dus la Brisbane, Australia. L-au dus să vadă restaurante şi maşini, magazine şi mall-uri, televiziune şi cinematografe, etc. Şi el nu a putut face faţă impactului. Aceasta e povestea pe care a spus-o Bob în conferinţa de ieri.

Întrebarea mea pentru tine, Bob… Era posibil ca operaţiunea aceea să se fi făcut într-o manieră mai blândă, mai

favorabilă, care să-l fi ajutat pe Billy Doo să facă faţă adevărului?

Bob: [oftează]

Bill: Sau doar a fost dus acolo şi lăsat de capul lui, fără niciun sprijin?

Bob: Ei nu au făcut-o intenţionat. Ai dreptate. Dacă băieţelul ar fi fost pregătit, poate că ar fi fost capabil să supravieţuiască. Dar şocul lumii noi în care a venit, şocul psihic de a vedea celaltă lume, lumea largă, a fost mai mult decât fusese pregătit să suporte.

Bill: Mmh.

Bob: Şocul psihic, şocul spiritual asupra acelui copil, pur şi simplu l-a ucis.

Bill: Mmh.

Bob: Da, ar fi putut fi pregătit. Dar cei de la şcoala misionară din Papua n-au înţeles. Intenţiile lor au fost bune. Ei îl iubeau pe băieţel. Şi au crezut că-i fac o favoare. Dar până la urmă l-au omorât literalmete.

Bill: Da. A fost o naivitate. Intenţii bune, dar naive.

Bob: Foarte! Şi, după cum am spus…

Kerry: Staţi un pic…

Bob: Cea pe care Billy Doo o numea "Doamna cea bună"…

Bill: Da.

Bob: Lumina ei n-a mai strălucit chiar aşa de tare după acel eveniment…

Bill: Aşa e.

Bob: …pentru că şi-a dat seama ce-au făcut.

Bill: Da. Dar este posibil…

Bob: [îşi curăţă gâtul]

Bill: …folosind acel eveniment ca o metaforă. Această povestire a fost inclusă în Raportul Brookings. Şi trebuie să presupunem că, undeva, există mulţi oameni inteligenţi, dintre care unii bine intenţionaţi, care ţin cont de ea atunci când planifică Dezvăluirea. Crezi că e posibil să fie făcută corect?

Bob: Este înfăptuită chiar în momentul de faţă.

Bill: Corect.

Bob: După cum vă amintiţi, am continuat spunând că oamenii nu sunt pregătiţi pentru un anunţ direct.

Bill: Da.

Bob: Dar ei sunt supuşi la ceea ce eu numesc "Dezvăluire în curs de desfăşurare", un proces care are loc de mai bine de 20 de ani, poate chiar mai mult, în care ei sunt pregătiţi prin "educaţie subliminală", prin filme, cărţi, romane, reviste şi chiar jocuri.

Kerry: Fără să mai punem la socoteală Project Camelot şi Bob Dean.

Bob: Păi, Project Camelot, dragă, aşa cum spuneam…

Kerry: [chicoteşte]

Bob: Voi doi aveţi un impact asupra lumii de care… cred că nici azi nu vă daţi seama. Impactul vostru este copleşitor.

Kerry: Să-ţi spun ce fel de scrisori primim. Primim scrisori. Vin oamenii la noi şi ne spun că le-am schimbat viaţa.

Bob: Exact.

Kerry: Spunând că au început de la zero.

Bob: Mmh!

Kerry: Şi că noi am deschis asta pentru ei, iar ei cresc exponenţial. Şi vin şi ne mulţumesc. OK. Ăsta e punctul cheie. Că ei ne mulţumesc pentru ce facem. Trebuie să spun că nu-l putem privi pe Billy Doo, dacă aşa îl chema, doar ca pe un corp fizic. Ai vorbit despre fiinţe eterne. Acesta e un suflet care a venit pe planetă într-un anumit stadiu, un anumit nivel de conştiinţă. Acum, înainte ca Billy Doo să fie în Noua Guinee, se poate să fi fost în multe alte locuri, de care îi era foarte dor.

Bob: Probabil că da.

Kerry: Şi mai e şi aspectul că acest gen de experiment poate că a fost aplicat persoanei celei mai puţin prăgătite să facă faţă situaţiei, din tot acel grup de oameni.

Bob: Cred că Margaret Mead, care a fost cea care a făcut cunoscută povestea lui Billy Doo…

Kerry: Care era o iIlluminată, da.

Bob: Da. Era o femeie incredibil de strălucitoare. Şi a avut ani şi ani de experienţă în lucrul cu societăţile primitive. Cred că ea a fost responsabilă cu acel studiu.

Kerry: Da.

Bob: Desigur, Billy Doo ar fi putut să fie pregătit.

Kerry: Putem afla şi despre oameni a căror viaţă s-a schimbat în mod minunat, a căror viaţă a fost salvată datorită acestui gen de experiment? Am avut o tânără femeie care a venit la mine cu jumătate de oră în urmă, era din Puerto Rico. Şi a spus: "Am un copil, un băiat de Cristal. Iar voi aţi salvat viaţa copilului meu." Aşa mi-a spus.

Bob: Nu sunt surprins.

Kerry: Şi a spus… pentru că tu ai făcut interviul, era cu Jessica Schaub. Indiferent de crezi tu despre informaţiile furnizate de Jessica. Iar ea era tânără şi neexperimentată la vremea când am intervievat-o eu. Dar există copii în lumea largă care, privind-o pe ea parcă s-au văzut pe ei în oglindă.

Bob: Mmh!

Kerry: În conştiinţa şi dorinţa ei de a adopta acest cosmos din care facem parte. Aşadar, aş vrea să-ţi reţin atenţia cu următoarele: iată-ne în 2011. Conştiinţa umană este aproape ca a unui animal, care creşte ca o unitate, în ritm accelerat. OK? În acest moment. Şi ştii că energii enorme vin pe Pământ, înlesnind această creştere în această perioadă, mai mult decât în oricare alt moment din istorie. Şi există mulţi oameni de ştiinţă, precum Paul LaViolette, care pot exprima asta în termeni ştiinţifici pentru cei care ascultă. Problema e că nu putem merge înapoi la Raportul Brookings, pentru că nu mai e valabil, dacă a fost vreodată.

Bob: Păi, este încă… Încă mai este politică naţională, fie că-ţi place sau nu.

Da. Dar aceia sunt nişte bătrâni foarte conservatori, care ar trebui, de fapt, daţi afară cu un şut în fund. Ei nu conduc nimic.

Bill: [încercând să-şi înăbuşească râsul]

Bob: [chicoteşte] Dacă tu crezi că trebuie daţi afară… sunt de acord cu tine…

Kerry: [chicoteşte]

Bob: …că sunt sute de mii ca ei, care ar trebui concediaţi. Eu însumi am cunoscut sute ca ei la vremea mea. Acum Kerry, eu nu te contrazic.

Kerry: Asta-i tot.

Bob: Singura dispută pe care o putem avea este timpul, sinconizarea evenimentelor.

Kerry: Categoric. Ai observat cum îşi iau oamenii revoluţia în propriile mâini în ultima vreme?

Bob: Desigur. Este parte a unei expansiuni…

Kerry: OK. Aceşti oameni nu sunt pregătiţi… să schimbe lumea.

Bob: Este parte a unei expansiuni a conştiinţei de masă.

Kerry: Exact.

Bob: Era inevitabil

Kerry: Categoric.

Bob: Iar unii din filosofi au tot prevestit-o de ani de zile.

Kerry: Aşa e.

Bob: Şi dă-mi voie să-ţi mai spun ceva. Încă n-ai văzut nimic.

Bill: Mmh. Te cred.

Kerry: Şi eu sunt de acord.

Bob: Ţineţi-vă bine în următorii 10 ani. Sper că eu n-am să mai fiu pe aici.

Kerry: [chicoteşte]

Bob: Vreau să merg "acasă", credeţi-mă. Sunt obosit. Dar în următorii 10 ani vă veţi confrunta cu nişte lucruri la care nici n-aţi fi visat.

Kerry: Categoric. Acum, Richard Dolan a ţinut o cuvântare minunată.

Bob: Aşa-i. Aşa face el întotdeauna.

Kerry: Da. Aşa-i. Şi a vorbit despre faptul că există o societate aproape separată.

Bob: Există.

Kerry: Am putea chiar să-i numim o "gaşcă secretă de derbedei militari", care a creat o întreagă societate bazată pe o tehnologie care nu e în domeniul public…

Bob: Mm-hm.

Kerry: Care se bazează pe concepte, robotică, nano tehnologie… Ei trăiesc…

Bob: Manipulare genetică.

Kerry: Categoric. Şi au… Ei au bani din belşug, pe care, de fapt, i-au furat, i-au ascuns, i-au obţinut din trafic de droguri şi au sprijinit aceste proiecte oculte, pe care noi, la Project Camelot, le urmărim de 5 ani şi intervievăm oamenii despre ele.

Bob: Proiecte pe care poporul american le finanţează de ani de zile.

Kerry: Categoric.

Bob: Fără ca măcar să ştie.

Kerry: Deci, ce vreau eu să spun este că, dacă privim umanitatea şi privim pământul, avem de-a face cu două grupuri. Avem un grup de năzdrăvani care tr ăieşte, poate… Avem chiar şi un martor, care a spus 10.000 de ani înaintea acestui grup. [???] Deci avem masele de oameni şi avem acest grup vagabond care zboară super-luminic. [chicoteşte] Corect?

Bob: Corect.

Kerry: În afara sistemului nostru solar.

Bob: Hiper-luminic, oricum doreşti să numeşti…

Kerry: Sistemul Solar, etc.

Bob: [îşi curăţă gâtul]

Kerry: Ei au baze pe Marte şi pe Lună. Vorbeşti despre nave aflate în afara inelelor lui Saturn, ceea ce, în prezentarea ta, este fascinant. Şi aş vrea să ne mai spui câte ceva despre asta. Dar, de fapt…

Bob: [oftează]

Kerry: …avem două grupuri, iar ele sunt divizate enorm.

Bob: Mm-hm.

Kerry: Iar acea divizare este foarte, foarte serios, în detrimentul maselor.

Bob: Desigur.

Kerry: Şi astfel, face legătura, umple golul creat de această divizare, în opinia mea. OK? Asta înseamnă divulgarea unui secret. Este vorba de a lua acel râu de divizare şi a uni cele două maluri. Iar tu eşti unul dintre cei din linia întâi, avangarda, împreună cu noi, cei de la Camelot şi mulţi alţi oameni pe care noi îi cunoaştem şi îi respectăm, care reconciliază cele două grupuri. Care umplu şi care dezvăluie spaţiul dintre ele.

And so, it's bridging the gap that we're all about, as a world, at this time, in my view. Okay? That's what revealing a secrecy is. It's all about taking that river of division and bringing those two sides together. And you're one of the main people at the forefront, the avant garde, along with Camelot and many other people that we know and respect, to bring those two groups together. To fill in and to reveal that place in between.

Bob: [către Bill] Face o argumentare bună, nu-i aşa?

Bill: Crezi că există suficiente pălării albe în spatele cortinei negre, ca să poată avea o influenţă acum, pe care n-ar fi putut s-o aibă în urmă cu 10 ani?

Bob: Da.

Bill: Bun. E o afirmaţie importantă. Unii dintre ei vor vedea acest film, pentru că vor să ştie ce spui tu. Ei vor să ştie ce spunem noi. Ce-ai vrea să le spui? Pentru că poţi vorbi personal cu ei, chiar acum.

Bob: Ascultă! Am fost… I-am întâlnit pe câţiva dintre ei şi mi-au spus că ei sprijină în totalitate ce fac eu. Şi v-am mai spus că, la un moment dat, cu câţiva ani în urmă, anumiţi indivizi – pălăriile negre – au anulat un contract cu privire la persoana mea, pentru că, am încetat să mai fiu doar o pacoste, am devenit o ameninţare.

Bill: Mmh.

Bob: Şi s-au gândit că m-ar putea elimina. Dar din fericire, se pare că am prieteni buni în locuri sus-puse. La acea dată, nu-mi dădeam seama în ce locuri sus-puse erau prietenii mei.

And they literally thought they could eliminate me. But fortunately, I must have had good friends in high places. And at that time, I didn't realize what high places my good friends were in.

Bill: [râde pe înfundate]

Bob: Şi au emis o "vorbă", să fiu lăsat naibii în pace. Şi iată-mă, la vârsta de 82 de ani, viu, ţâfnos şi nevătămat.

Bill: Mmh.

Bob: [oftează] Doamne, am obosit să fiu aici. Dar ce vreau să subliniez este că, atât pălăriile albe, cât şi pălăriile negre au progresat. Şi şi-au extins conştiinţa binişor.

Bill: Da. Nimeni nu este imun la acest proces. Aşa-i.

Bob: Şi… Deci, în linii mari, eu sunt optimist în privinţa viitorului. Specia umană are un viitor. Şi am sentimentul că e important să spunem asta oamenilor. Femei cu copiii lor. "Va creşte copilaşul meu? În ce fel de lume va creşte?" Iar eu încerc să-i asigur că viitorul copiilor lor există şi că va fi mai strălucitor decât trecutul.

Bill: Mmh.

Bob: Şi unii dintre pălărille albe şi unii dintre pălărille negre înţeleg lucrul acesta, care este şi motivul pentru care eu sunt lăsat să continui, să mă concentrez, să călătoresc, să fac una şi alta. Şi, de fapt, am fost încurajat indirect de către unii dintre Stăpânii Lumii. Am fost încurajat de către unii din oamenii care deţin controlul banilor.

Kerry: OK. Ţinând cont de asta, Bob, acum că ţi-ai făcut încălzirea, care sunt lucrurile pe care nu ni le-ai spus?

Bob: O, Doamne! [ceilalţi râd] [se uită la Bill] N-ai putea s-o ţii în lesă?

Bill: Nu! Nicio şansă.

Bob: Kerry, în urmă cu un an la Laughlin ţi-am acordat un interviu care credeam c-o să te şocheze teribil. Se pare că nu te-a şocat. Apoi ţi-am spus că am avut o prietenie personală cu o fiinţă inteligentă ne-umană de la vârsat de doi ani şi jumătate. Probabil că acea relaţie a fost de dinainte de a mă naşte.

Kerry: Mm-hm. Şi noi. [chicoteşte]

Bob: Şi am crezut… Am crezut că… Păi ştiu că ai! Fiecare avem o asemenea relaţie…

Kerry: Mulţi… cu siguranţă.

Bob: Problema e că jumătate din oameni nici măcar nu încep… Nu vor să ştie răspunsul. Şi când totul a început să mi se clarifice, implicaţiile au fost copleşitoare. Dar ţi-am acordat acel interviu şi am gândit: "Asta va fi sfârşitul." [Bill şi Kerry chicotesc] Nimeni nu-mi va mai adresa un cuvânt după asta. Vor crede că bătrânul găgăuţă a luat-o razna. Şi-a pierdut minţile. Şi mi-am zis: "Acum pot să plec acasă. Şi să-mi fumez trabucurile preferate şi să-mi beau whiskey-ul preferat şi să mor liniştit." Ei bine, a fost tocmai pe dos. Sunt mult mai solicitat acum decât am visat vreodată. Ieri am acceptat invitaţia de a vorbi la conferinţa MUFON [Mutual UFO Network] în Philadelphia în octombrie. Şi i-am dat ei… Am zis: "Uite! Am să vă spun totul, pe cuvânt! Dacă voi mai fi pe planetă în octombrie, voi fi încântat să vin. Dar nu-mi fac niciun fel de planuri pe un termen aşa de lung. Nu-mi pot cumpăra o poliţă de asigurare de viaţă la vârsta mea."

Kerry: [chicoteşte]

Bob: Dar sunt optimist, iubito. Mă simt foarte optimist pentru tot.

Kerry: Sunt sigură că eşti optimist, dar ce nu ne-ai spus încă? Pentru că eu cred că… Uite. Să luăm călătoria în timp…

Bill: [oftează]

Kerry: E o problemă cu asta. Avem călătoriile spre Marte prin acele "camere-trambulină", etc. Sunt sigură că ai luat cunoştinţă de astea. Mi-ai povestit câte ceva la interviul nostru data trecută.

Bob: [îşi curăţă gâtul]

Kerry: Dar eu cred că ăla a fost doar vârful aisbergului. Şi nu ştiu cât de departe ai mers prin "vizuina iepurelui", dar presupun că mult mai departe decât ne-ai spus nouă.

Bob: Oh.

Kerry: Şi deci…

Bob: Mă simt solidar cu Alice [" *Alice în Ţara Minunilor* "] pentru că… Da, am intrat în "vizuina iepurelui".

Kerry: OK. Şi te simţi… ş tiu că eşti un individ cinstit şi iubitor. Şi mai ştiu că sunt lucruri pe care vrei să le dezvălui şi lucruri pe care nu vrei să le dezvălui, ca să-i protejezi pe oameni. Nu cred că te preocupă prea mult propria ta protecţie, pentru că ai spus că eşti protejat. Şi noi am fost ameninţaţi în ultimul an şi jumătate, fiecare dintre noi în moduri diferite. Vieţile noastre. Ca rezultat a ceea ce am făcut. Dar asta doar ne spune că suntem pe drumul cel bun, din câte înţeleg eu.

Bob: Ei bine, din când în când m-am simţit precum omul de pe stradă cu o haină de ploaie, pe care şi-o retrage… [cameramanul râde], dezvelindu-se. Apoi vine cineva. Ei îl înhaţă şi îl duc la răcoare, ca să zic aşa. Aşa m-am simţit multă vreme. Da, sunt multe lucruri pe care nu vi le-am spus.

Kerry: Ce zici de asta? Wendell Stevens a murit recent. A fost un bun prieten de-al nostru.

Bob: L-am cunoscut pe Wendell 35 de ani.

Kerry: OK. Mi-ai spus că Wendell ţi-a adresat nişte ultime cuvinte. Vrei să ni le spui şi nouă?

Bob: Wendell şi cu mine ne-am spus multe, înainte ca el să se îmbolnăvească. L-am încurajat mult timp să recunoască în public că a avut o relaţie personală cu unii din ei. Iar el mi-a spus: "Bob, nu pot face asta. Fiecare gram de credibilitate pe care l-am avut peste ani se va duce pe apa sâmbetei dacă spun aşa ceva." Iar eu am înţeles ce voia să spună. Îmbătrânea şi nu voia cucuie în viaţa lui înainte de "plecare". Se simţea rău şi a simţit că… Ştia că e pe ducă. Şi-mi zice: "Nu am nevoie de emoţii şi supărări. Am spus ce-am aflat. Am spus ce-am văzut. Am arătat pozele. Am vorbit la conferinţe." De fapt, el a creat acea conferinţă mondială din 1991.

Bill: Mm-hm.

Kerry: Aşa-i. Congresul UFO.

Bob: Iar eu am avut privilegiul şi onoarea de a-l ajuta cu organizarea, în 1991. Şi, aşa cum vă spuneam, atunci am scos eu capul prima dată şi am început să-mi încalc jurământul de confidenţialitate. Aş fi vrut să reziste, ca să fie prezent aici, la această a 21-a aniversare. Dar el a plecat "acasă" în septembrie. Şi l-am iubit foarte mult, şi încă îl mai iubesc, pentru că ştiu că e viu şi mulţumit. Nu există moarte. Când te împaci cu ideea asta, ai un fel de şoc…

Oamenii care îşi cumpără pietre funerare şi parcele în cimitir şi toate alea… Eu le spun [chicoteşte] "Oameni buni, n-aţi înţeles!" Din momentul în care a plecat spiritul, nu mai rămâne nimic, decât pleavă. Ardeţi-o. Împrăştiaţi cenuşa şi mergeţi mai departe.

Kerry: Mm-hm.

Bob: Vă imaginaţi ce terenuri pentru construit locuinţe ar putea fi economisite, dacă am scăpa de cimitire?

Bill: [chicoteşte]

Bob: Oricum, pe unii i-am şocat, sunt sigur.

Kerry: [chicoteşte]

Bob: Există tradiţionalişti care, auzind astea, vor spune: "A luat-o razna!" Da, există lucruri pe care nu vi le-am spus şi există şi lucruri pe care nu vi le pot spune.

Bill: Ce s-ar întâmpla…

Bob: Cred că v-am spus în interviul acela…

Bill: Ce s-ar întâmpla dacă ne-ai spune, Bob?

Bob: Nu v-am povestit că Ei m-au luat de aici 6 săptămâni? Şi că m-au adus înapoi cu 5 minute după momentul plecării?

Kerry: [sonorul se întrerupe pentru un moment] [Înainte]… OK. Mi-ar plăcea să ne spui, dar mi-ar plăcea să ne spui ultimele cuvinte pe care ţi le-a spus Wendell, pentru că el a spus nişte cuvinte anume despre ce se întâmplă pe planetă.

Bob: Ei bine, El mi-a spus că, din ce-a aflat el, ne aşteaptă vremuri grele.

Kerry: Dar dincolo de asta?

Bob: Dincolo de asta, a spus: "Ne vedem mâine."

Bill: Mmh.

Kerry: Dincolo de asta, totuşi… În cazul ăsta, am să dezvălui eu. Adică, în esenţă, a spus că ei stăpânesc situaţia. Oamenii care… Fiinţele care deţin controlul…

Bob: El ştia asta. Iar eu am spus-o, în linii mari.

Kerry: Păi, cum a spus-o?

Bob: Păi… Am să mă întorc la întrevederea mea cu Bob Bigelow. Şi dau cu pumnul în masă… şi asta era cu mulţi ani în urmă, mai sunt şi acum frustrat de… mi-am exprimat… mi-am vărsat supărarea, ca să zic aşa. Şi cum vă spuneam, eram la masă cu Bigelow. I-am plătit prânzul, că veni vorba. Sunt unul din puţinii oameni care pot spune "Am dus un miliardar la restaurant."

Kerry: [râde în surdină]

Bob: Oricum, Bob, dacă vezi asta, îţi aminteşti discuţia noastră.

Kerry: [râde]

Bob: Lovesc în masă, pentru că eram atât de frustrat şi de scos din sărite.

Şi Bigelow zice: "Calmează-te, Bob. Calmează-te." Zice: "Fiecare are un plan."

Şi eu zic: "Da. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care sunt furios. Toţi au planurile lor nenorocite!"

Şi el zice: "Bob, există doar un plan. Un singur plan."

Şi eu zic: "Care e acela?"

[arată cu degetul în sus] El zice: "Planul lor. A fost dintotdeauna şi va fi mereu, până când noi ne vom maturiza."

Acum: Bigelow mi-a spus asta. Wendell mi-a spus asta. El mi-a spus că a aflat că există doar un plan. Ei nu numai că deţin controlul. Ei au deţinut controlul încă de la început şi ei dirijează Dezvăluirea.

Kerry: OK. Cine sunt "Ei"?

Bob: Ei decid dacă masele sunt gata sau nu.

Kerry: Şi cine sunt "Ei"?

Bob: [oftează] Drăguţă, există, într-adevăr, o Federaţie Galactică. Poţi sa crezi că e o glumă. Poţi să crezi că e ceva nostim, luat din serialul Star Trek, etc. Există, cu adevărat, o Federaţie Galactică. Iar centrul de comandă nici măcar nu e în galaxia noastră. Acum, pune asta în pipa ta şi fumeaz-o.

Exist ă o Federaţie a fiinţelor avansate din Univers. Iar ultimele cifre… de, 200 de miliarde de planete în galaxia noastră, 200 de miliarde de galaxii în Univers. Ar putea fi chiar cu mult mai multe. Dar există o Federaţie. Există o dirijare. Există un scop. Există un plan. Iar supravieţuirea acestei specii din această micuţă grădină zoologică este importantă pentru ei.

Iar ei dirijează Dezvăluirea. Ar putea-o termina mâine, dacă ar dori. O vor termina când vor ajunge la concluzia că masele de pe această planetă sunt pregătite şi niciun minut mai devreme nu va avea loc vreo Dezvăluire de proporţii.

Acum, aşa cum am subliniat deja, a fost experienţa mea şi am avut [îşi curăţă gâtul] experienţă la prima mână cu astea. În ultimii 10-15 ani nu am vorbit la nicio conferinţă unde să nu fi fost cel puţin unul din ei prezent în sală.

Iar eu, precum Ingo Swann, mi-am dezvoltat capacitatea de a-i detecta. Uneori chiar au venit la mine. Cred că v-am spus asta în acel interviu, când au venit la mine după conferinţă, mi-au strâns mâna şi mi-au spus cât de mult apreciază ce am spus.

Şi am mai aflat că ei participă la aceste conferinţe nu ca să-i asculte pe vorbitori, ci ca să monitorizeze răspunsul spectatorilor.

Kerry: Desigur.

Bob: Datorită acestei monitorizări, aprecierea lor asupra situaţiei noastre este incredibil de puternică. Sunt câţiva experţi remarcabili în acel grup. Şi, după cum am spus, ei au fost cu noi de la începutul timpului, literalmente. Ei ne-au creat, ne-au manipulat genetic. Ei au sortat acele mere de aur şi ne-au transformat în ce suntem acum.

Acum, acel proces e în plină desfăşurare. Acele mere de aur mai sunt încă manipulate. Şi învăţăm să facem asta chiar noi.

Kerry: Aşa-i.

Bob: Dar îţi spun din nou, şocul psihic de a afla toate astea dintr-o dată ar putea fi ca în cazul lui Billy Doo. Oamenii ar… Iar noi… am dat şi noi peste ei, dragă. Iar ei nu vor să ştie adevărul. E un sentiment visceral în mulţi oameni, ştiind spiritual, cred, că adevărul este peste putinţa lor de digerare la acest moment.

Bill: Mmh! [către Kerry] L-am auzit ieri pe Bob spunând… el n-a spus că mişcarea pro-Dezvăluire este ceva nechibzuit şi neînţelept şi că oamenii trebuie ţinuţi în întuneric pe veci. Cred că Bob a spus că nu poate fi făcută în maniera în care cred unii, adică ceva de genul – Preşedintele SUA convoacă o conferinţă de presă şi anunţă "Ei bine, dragi prieteni, avem un mic secret, deci asculta-ţi-mă cu atenţie. Avem ceva palpitant să vă spunem."

Kerry: Păi…

Bill: El n-o să facă chestia asta, iar Bob ne demonstra că, de fapt, Dezvăluirea se întâmplă de ceva vreme.

Bob: Trebuie să fie un proces treptat.

Bill: Şi este un proces strategic în curs de desfăşurare, în care oamenii se deşteaptă în valuri. Iar efectul pulsatoriu sprijină, de fapt, mişcarea de dezvăluire. Iar noi facem parte din ea, şi Bob face parte din ea.

Bob: Exact.

Kerry: Categoric.

Bill: Şi cred că tot ce spune Bob e că asta nu se întâmplă aşa cum unii oameni cred, cu naivitate. E că…

Bob: Exact asta încercam să spun. Şi…

Kerry: Păi, ei nu vor fi ca Billy Doo.

Bob: [arătând cu degetul drept în sus, spre cer] … ei sunt cei cu Planul!

Kerry: Dar de fapt… Eu de fapt am vrut să atac asta. OK.

Bob: Aha! Atacă-mă, copilă!

Kerry: Pentru că… Nu. E un concept interesant, care ar putea fi dezbătut. Cu alte cuvinte, care e gradul de liber arbitru al acestei umanităţi, pentru că, în anumite stadii ale dezvoltării sale, asta poate fi adevărat. Ei sunt la pupitrul de comandă şi au fost mereu. Şi depinde cine sunt "Ei".

Bob: Iar Wendell ştia asta înainte de muri.

Kerry: Corect. Şi depinde despre cine vorbim, care "Ei". Aş îndrăzni să spun că, această umanitate care se trezeşte e pe cale să ia frâiele în propriile mâini.

Bob: Aşa e. Se trezesc.

Kerry: Şi asta este exact lucrul de care se tem acele grupuri.

Bob: [arătând cu un deget în sus] Unii dintre ei?

Kerry: Da.

Bob: Păi, e probabil.

Kerry: Pentru că noi suntem fiinţe multi-dimensionale.

Bob: Există grupuri… Kerry, există oameni în lume, inteligenţe în lume, care nu te plac pe tine… care nu NE plac pe noi deloc.

Kerry: Exact.

Bob: Cum ar fi cei doi savanţi care au spus asta prietenului meu comandor de marină pensionat. El era un specialist în fuziunea nucleară. El… Cum se cheamă aia? Celălalt element… celălalt nivel al realităţii? Uit… Scleroza, mă scuzaţi.

Bill: Vorbeşti despre energia gratuită? Vorbeşti despre…

Bob: O, da. El vorbea despre… El a lucrat cot la cot cu Ei… [arată din nou cu degetul în sus]

Kerry: Fuziunea la rece? Vorbeşti despre fuziunea la rece?

Bob: Hmm?

Kerry: Fuziunea la rece?

Bob: O formă a ei, da. Dar înainte de a ieşi la pensie şi a părăsi laboratorul, la marginea oraşului Las Vegas – despre care nu a vrut să ne spună clar unde e, dar eu am tras concluzia că vorbea despre S4. A lucrat cot la cot cu doi dintre Ei pentru o vreme.

Şi în clipa plecării zice: "Spuneţi-mi ce gândiţi cu adevărat despre specia umană".

Şi unul dintre flăcăi îi zice: "Păi, dacă tot ai întrebat…" Şi acestea au fost… băieţii aceştia au lucrat unul lângă altul câţiva ani. "Dacă tot ai întrebat, noi vedem umanitatea ca fiind nişte animale primitive, sălbatice şi periculoase."

Şi savantul nostru zice: "Nu pot să te contrazic, pentru că eu însumi văd masele de oameni ca fiind animale primitive, sălbatice şi periculoase.

Şi în momentul ăsta celălalt a introdus puţin umor în conversaţie şi zice: "De asemenea, mirosiţi urât. Puţiţi!"

Şi comandorul zice: "Ştii ceva? Mi-am făcut duşul azi dimineaţă." Şi încearcă să…

Şi Ei zic: "Nu, nu. E ceva în legătură cu natura voastră umană. Ar putea veni de la hrana voastră. Ar putea fi modul vostru de gândire." Şi zice: "Noi o numim duhoare aurică."

Bill: Mmh.

Bob: "Şi o găsim foarte deranjantă. Dar nimic… Nu e o critică personală."

Şi comandorul spune: "Mă bucur că eşti sincer cu mine. Mulţumesc." Şi a ieşit la pensie şi, când vorbeşte, o face cu mare atenţie. Dar…

Kerry: OK. Dar… La acest punct Bill ţi-a pus o întrebare. A spus: "Ce s-ar întâmpla cu tine dacă ai dezvălui nişte chestii?" Că… Nu sunt sigură cine crezi că decide ce e bine să spui şi ce nu. Dar ce crezi că ţi s-ar întâmpla, în acest moment? Pentru că unii oameni îmi spun că acele… Acum, există niveluri de stăpâni. Iar când vorbeşti despre Federaţia Galactică, vorbeşti despre Alianţa Gardienilor, sau oricum ai vrea să-i numeşti – aceia sunt un anumit nivel.

Apoi îi avem pe cei care sunt, de fapt, aici, pe planetă, care fac lucruri, precum frânarea zelului celor care dezvăluie adevărul. OK. Şi ar putea fi împinşi de acei oameni.

Bob: [gesticulând cu degetul în sus] Ei bine, tipii aceia nu fac prea multe în acest sens. Mulţi dintre cei care pun frâne sunt din partea… guvernului nostru din umbră.

Kerry: Exact. Deci te rog. Dacă aici şi acum ştii ce poţi spune şi cunoşti acele limite, sunt deja sigură.

Bob: Pot să spun aproape orice acum.

Kerry: OK. Grozav!

Bob: Pentru că nu-mi mai fac griji în privinţa asta. Şi, să fiu sincer, nu-mi pasă ce zice guvernul nostru din umbră. Eu ştiu că am nişte prieteni buni în locuri sus-puse, nu numai acolo sus [arată cu degetul în sus] dar şi în Langley [Centrul de cercetări NASA] şi alte cîteva locuri.

Kerry: Categoric. Categoric.

Bob: Am devenit o pacoste, apoi am devenit o ameninţare, iar în cele din urmă… o comoară.

Bill: Un bun de mare preţ. Exact!

Kerry: Eşti o investiţie.

Bob: Deci, am fost încurajat. Sănătatea mea… Încă mi se mai poartă de grijă. Încă mai sunt invitat. Şi am glumit cu… cred, s-ar putea ca voi să…

Nu mai călătoresc la clasa economic. Am avut o experienţă neplăcută când mă întorceam de la Barcelona. Şi… nu sunt snob, dar mă aflam în acest avion în secţiunea din mijloc. Şi, în dreapta mea – Doamne, ajut-o! – era o cucoană enormă care tot aluneca de pe scaunul ei.

Kerry: [chicoteşte]

Bob: În stânga mea era un puşti neastâmpărat.

Kerry: [râde]

Şi uită-te la mine! Nu pot sta la coadă la WC la vârsta mea şi cu micile infirmităţi pe care le am. Şi am spus: "Uite ce e, băieţi! Eu nu mai călătoresc la clasa economic! Dacă nu-mi puteţi cumpăra un bilet la clasa business, nu vin. Doamne ajută! Am crezut că s-a sfârşit cu călătoriile mele!

Kerry: [râde]

Bob: Am fost şocat.

Kerry: Desigur.

Bob: Acum îmi cumppără bilete la clasa business. Cei din Madrid au făcut-o.

Kerry: Aşa e. Categoric.

Bob: Şi băieţii din Pennsylvania, unde, dacă voi mai trăi până atunci, voi vorbi în octombrie, mi-au cumpărat un bilet la business class.

Kerry: Aşa şi trebuie! Deci, ai dispărut 6 zile. Şi ai venit înapoi 5 minute mai târziu.

Bob: Nu. Am fost plecat 6 săptămâni!

Kerry: Şase săptamâni. OK. Deci, spune-ne despre…

Bob: Şi m-au adus înapoi cu 5 minute după momentul plecării. Acum, există oameni în lumea largă care privesc asta şi care cred că sunt deranjat la cap. Nu-mi pasă.

Kerry: [chicoteşte]

Bob: Pentru că şi eu am trecut printr-o astfel de perioadă. V-am mai spus. Am trecut prin 3 stadii.

Am început să cred că-mi pierd minţile – ăla a fost stadiul 1. Stadiul 2 a fost, eram convins că mi-am pierdut minţile. Acum sunt în stadiul 3 – eu sunt sănătos şi restul lumii sunt sonaţi. Şi, băieţi, fie că vă place, fie că nu [priveşte la apartul de filmat], aici sunt azi. Şi mă simt bine.

Kerry: [chicoteşte]

Bill: În sprijinul tău, Bob, e un tip numit Michael Relfe, care a publicat o carte numită "Înregistrările de pe Marte". Ai auzit povestea lui? Îţi spune ceva chestia asta?

Bob: A, am auzit numele ăsta, cred, dar nu prea sunt la curent.

Bill: OK. Pe scurt, Michael Relfe, care a lucrat, cred, pentru Marina americană…

Bob: [îşi curăţă gâtul]

Bill: …şi-a recuperat nişte amintiri care arată că, prin anii '70, a fost luat şi dus pe Marte ca să-şi satisfacă stagiul militar, care a durat peste 20 de ani. Şi, când acel stagiu s-a încheiat, a fost şi el adus înapoi în timpul său de origine, în momentul imediat după ce plecase şi cu amintirile şterse.

Bob: Nu mă surprinde deloc. Acum, nu-i poţi face pe "oamenii de ştiinţă" să asculte poveştile astea fără să exclame: "Aiureli. Prostii. Imposibil." După cum spune Stanton Friedman: "Ei spun că e imposibil, deci este imposibil."

Bill: Dar noi nu încercăm să vorbim aici cu oamenii de ştiinţă ai curentului principal. Probabil că…

Kerry: De fapt, ei sunt cei mai răi!

Bill: Probabil că vorbim cu copii de 12 ani, care spun: "Da, sună mişto, mie mi se pare real."

Bob: Ei bine, copiii tăi de 12 ani sunt mai destupaţi la minte decât unii dintre oamenii noştri de ştiinţă oficiali.

Bill: Şi ei vor fi oameni de ştiinţă oficiali mai târziu.

Bob: Desigur, într-o zi.

Kerry: Şi ei… Păi asta pentru că ei n-au trecut prin sistemul nostru educaţional, n-au fost "programaţi".

Bob: Aşa e. Mintea lor nu a fost oprită din creştere! Da.

Kerry: …n-au fost programaţi ani de-a rândul.

Bill: Ne-a devenit foarte clar de la o vreme că noi vorbim în primul rând pentru viitorii oameni de ştiinţă, nu pentru cei actuali. Noi vorbim…

Bob: Desigur. Voi vorbiţi pentru oamenii de mâine.

Kerry: Categoric.

Bill: Noi ne adresăm copiilor! Iar copiii sunt viitorul nostru. Şi dacă putem să-i trezim, să le arătăm direcţia cea bună şi să-i inoculăm împotriva a ce le predau profesorii la şcoală, atunci asta ar putea ajuta bulgărele să se rostogolească chiar şi mai rapid.

Bob: De acord.

Kerry: OK. Dar povesteşte-ne despre dispariţia ta de 6… luni?

Bob: Şase săptămâni?

Kerry: Săptămâni.

Bob: Şase săptămâni. M-a şocat teribil.

Kerry: Unde ai fost?

Bob: Nu ştiu. Nu ştiu dacă am fost pe planeta lor sau dacă m-au luat printr-o poartă într-o altă dimensiune. Am auzit numele [Melina] menţionat ca fiind locul unde ne aflăm.

Acum, acest interviu, în care eu spun că am fost cu ei 6 săptămâni – ei m-au adus înapoi cu 5 minute după

momentul în care mă luaseră. Se filmează?

Now, this interview, where I say that I was with them for six weeks – they brought me back five minutes after they took me. But I remembered six weeks. Are we on-camera?

[cameramanul tuşeşte]

Kerry: Da.

Bill: Se filmează.

Bob: Bine. Păi, uitaţi cum stă treaba. Oamenii m-au întrebat: "Ce ai mâncat?" Şi eu am zis: "Am cerut ouă cu şuncă. Am avut friptură. Am avut costiţă de porc. Aproape tot ce-am cerut mi-au adus." Am mers la baie. Funcţiile mele fiziologice au continuat 6 săptămâni. Am trăit literalmente cu ei 6 săptămâni. Voi mă întrebaţi unde, dar eu nu vă pot spune unde. Numele [Melina] l-am auzit pronunţat, dar nu ştiu dacă a fost vorba de un oraş. Dar aşa părea că e, un oraş, o comunitate. Erau biblioteci. Erau săli de audiţii, săli de lectură. Doamne, ce biblioteci! Nu v-ar veni să credeţi!

Bill: Era o societate foarte avansată?

Bob: O, Doamne! Nu mă întreba! N-am văzut pompieri, n-am văzut poliţişti. Am impresia că nici nu exista poliţie acolo. Iar oamenii cu care am făcut cunoştinţă în 6 săptămâni erau foarte umani. Arată exact ca noi. Dar era ceva la ei total diferit. Aveau un aer de caractere paşnice. Aveau un aer de erudiţie incredibilă.

Bill: Ce-ai făcut în acea perioadă. De ce te-au luat. Şi ce…

Bob: Am pus întrebări şi mi s-au arătat lucruri.

Kerry: Hmm!

Bob: Cum am mai spus, lucrurile care m-au impresionat cel mai mult au fost bibliotecile, înregistrările. Voi le numiţi Înregistrări Akaşice, cred. Mi s-a spus că, în această clădire, fiecare eveniment din istoria Universului era acolo, pentru a putea fi accesată după dorinţă. Dacă vrei, ai putea descărca, literalmente descărca, Grecia Antică, Piramidele, Sumerul Antic, prima vizită a Anunaki pe Planeta Pământ cu 200.000 de ani în urmă. Toate erau acolo.

Viaţa fiecărui om care a trăit vreodată pe această planetă era acolo, în acea bibliotecă. Acum, vă puteţi imagina tehnologia de calcul care permite aşa ceva – să poţi accesa orice la o simplă apăsare de buton – şi ai totul pe ecran panoramic. Aproape că poţi re-trăi totul! Istoria speciei umane era acolo.

Bill: Deci, ai avut experienţa de genul Billy Doo?

Bob: Am fost şocat. Bill, era să mor, naibii. N-a fost ce mi-au spus şi ce mi-au arătat. A fost şocul reîntoarcerii.

Acum, e foarte asemănător cu ce simt oamenii care au o experienţă de moarte clinică. Şi se duc deasupra. Şi privesc în jur. Şi văd realitatea din care fac parte cu adevărat, din care au făcut parte înainte de a se încarna aici şi din care vor face parte din nou, după ce vor pleca de aici.

Dar când vezi că… Nu cred că… Mulţi oameni cu care am vorbit, care au avut experimentul de moarte clinică, foarte puţini au dorit să se întoarcă.

Bill: Mmh.

Kerry: Mm-hm.

Bob: Unii oameni s-au milogit să rămână acolo.

Bill: Da.

Bob: Acum, şocul este întoarcerea şi comparaţia între ce am văzut acolo şi ce văd aici.

Bill: Da.

Bob: Acum, eu am un trup care începe să mă cam lase. Nu e distractiv deloc. E dureros. Mă uit în jur şi văd chinuri cumplite. Nu doar că văd războiul. Am un nepot care e pe moarte de la rănile primite în Irak.

[oftează adânc] Eu îmbătrânesc. Îmi pierd prietenii. Ei se duc "acasă". Wendell era fericit că pleacă. N-am să spun asta mâine seară la ceremonia în cinstea lui. Dar era! Era pregătit. Cu un an în urmă mi-a spus: "Bob, sunt obosit, vreau să merg acasă." Şi ştia unde era acea "casă".

[oftează] Dar şocul, şocul psihic pe care l-am trăit… Şi ţi-am spus despre asta… când am vorbit ieri, de ce folosesc povestea lui Billy Doo, pentru că, fără exagerare, mi s-a întâmplat şi mie. Şocul psihic de a vedea ce am văzut şi de a fi expus la ce am fost expus şi reîntoarcerea aici. Apoape că m-a devastat, naibii. [îşi curăţă gâtul]

Kerry: Spui că te-a devastat recent, sau vorbeşti despre expunerea originală?

Bob: Întreaga chestie, dragă, m-a devastat. Am luat parte la trei războaie.

Kerry: Dar te-a şi iluminat. Te-a făcut mult mai înţelept.

Bob: Da, desigur. Cred că ăsta a şi fost scopul pentru care m-au luat.

Kerry: Da.

Bob: Da. M-au zdruncinat fizic şi spiritual.

Kerry: Este o carte numită "Nu-ţi fie teamă să omori un mort". Acela e titlul.

Bob: Cum ai zis?

Kerry: "Nu-ţi fie teamă să omori un mort"

Bob: Aha!

Kerry: Oamenii… Înainte de a fi treaz pentru toate intenţiile şi scopurile…

Bob: Eşti adormit.

Kerry: …eşti adormit. E o formă a morţii.

Bob: Mm-hm. Păi, eu am fost adormit. Am fost adormit.

Bill: În ce an…?

Kerry: Deci, să te trezeşti este un şoc.

Bob: Am avut trei căsnicii. Am luptat în trei războaie. Am avut trei cariere. Şi spun în glumă: "Zi patru războaie," când mă uit la cea de-a doua căsnicie. Oricum, şocul reîntoarcerii şi compar…

Bill: În ce an a fost asta? În ce an s-a întâmplat asta, Bob?

Bob: O, Doamne… A fost prin… Am ieşit din… Am început să vorbesc public în '91. Trebuie să fi fost imediat după anul 2000; 2002 sau 2003, cam pe acolo.

Kerry: Adică, acela a fost anul în care ai avut această experienţă despre care vorbeşti, unde ai…

Bob: Am fost plecat 6 săptămâni.

Kerry: Ai fost plecat 6 săptămâni.

Bob: Apoi am aflat că am fost plecat de aici doar pentru 5 minute. Acum, încearcă să pui aia în pipa ta şi s-o fumezi. Şi când ţi-am spus mai devreme în glumă că am trecut prin aceste trei stadii, unde am crezut că-mi pierd minţile şi că m-am convins că mi-am pierdut minţile.

Kerry: [chicoteşte]

Bob: Iar acum sunt în stadiul al treilea, unde restul lumii e tra-la-la şi că eu sunt singura persoană sănătoasă care există, plus voi, cei de faţă.

Kerry: Mulţumim. Da.

Bob: Da, dar asta e… cumva prin 2003 sau 2004…

Kerry: Nu. Cred că suntem cu toţii în acel loc la un moment dat.

Bob: Nu. Nu suntem cu toţii în acel loc! Nouăzeci la sută din omenire este încă în Ţara Viselor!

Kerry: Vreau să spun, oamenii ca noi, oameni care au trecut prin experienţe ca aceasta. Avem tendinţa să privim la restul lumii ca la nişte nebuni, pentru că ei par nebuni.

Bob: Păi, priveşte războaiele! Războiul este o nebunie! O persoană sănătoasă mintal n-ar recurge niciodată la

război.

Kerry: Exact!

Bob: Ei bine, cele 6 săpătămâni pe care le-am petrecut cu ei şi, desigur, mă văd cu ei regulat. Eu sunt, pe bune… Ei mă iau la bordul navei lor. Am fost la ei la bord de multe, multe ori. Mi se face o evaluare. Cred că primesc un fel de vindecare.

Kerry: OK. Vrei să ne descrii fiinţele despre care vorbeşti?

Bob: [oftează] Păi, în afară de personalul medical care mă au în grijă şi mă tratează la bordul navei, care sunt foarte înalţi şi foarte subţiri… Au peste 1,80 m. Poate chiar 2 metri. Foarte subţiri, foarte îngrijiţi. Nu sunt atrofiaţi. Adică, arată foarte sănătoşi, dar în afară de asta, ei arată ca nişte oameni.

[oftează] N-am reuşit să mă obişnuiesc cu felul în care se uită la tine! E de-a dreptul deranjant. Şi, dacă te întâlneşti vreodată cu unul din ei, şi e foarte probabil să-i fi întâlnit deja, felul în care se uită la tine este tulburător. Pentru că au un mod de a te privi [se apleacă spre Kerry şi Bill şi-i cercetează cu atenţie] adânc în ochi. Se uită în ochii tăi şi nu te slăbesc din ochi.

Noi, oamenii, nu facem asta, deoarece noi, oamenii, avem o tradiţie în legătură cu privirea direct în ochii celuilalt. După câteva momente devine ca o ameninţare.

Bill: Da.

Bob: Vezi? Deci tradiţia oamenilor este să nu te uiţi [prea mult] în ochii celuilalt, pentru că devii o ameninţare. Ei bine, ei se uită în ochii tăi, se uită prin tine.

Kerry: Doar dacă nu eşti îndrăgostit de ei!

Bob: Tu priveşti… Ei privesc… Se pare că "te citesc" şi am aflat că exact asta fac.

Kerry: Mm-hm. Sigur.

Bill: Mmh.

Bob: Şi, de fiecare dată când trebuie să fiu faţă în faţă cu unul din ei, şi se uită în ochii mei, mă aflu într-o situaţie jenantă. Şi ei nu-şi mută privirea la o parte. Iar tu ştii că ei se uită prin tine şi-ţi citesc toate afurisitele de gânduri. Asta e deconcertant!

Bill: Mmh.

Bob: [oftează]

Bill: Dar presupun că, atunci când fac asta, n-o fac într-un mod acuzator.

Bob: O, nu te judecă! Nu e nevoie să te judece. Doamne, Dumnezeule! Dacă e vorba de vreo judecată, noi ne judecăm singuri.

Bill: Da.

Kerry: Mm-hm. Da.

Bob: Ăsta e celălalt lucru şocant.

Când înveţi să te priveşti, nu numai cum te văd ceilalţi, dar cum te înţeleg ei… Ăsta e lucrul care se întâmplă în experienţa morţii. Judecata este prezentă, dar Dumnezeu nu te judecă. Te judeci tu singur.

Bill: Categoric.

Bob: Şi asta e partea cea mai rea, pentru că fiecare afurisită de experienţă din întreaga ta viaţă este acolo, în faţa ta, ca o carte.

Bill: Da. Te uiţi la…

Bob: Ca un film. Ca un film la cinematograf. Şi te uiţi la tine şi eşti cel mai rău judecător dintre toţi, când te uiti la tine şi spui "O, Doamne!"

Pentru că, în experienţa morţii – iar eu am trecut prin asta de sute de ori – simţi emoţiile fiecărei persoane cu care ai venit în contact, în toate vieţile tale. Fiecare rană pe care ai făcut-o vreodată altora. Fiecare insultă pe care ai

adresat-o vreodată cuiva. O judeci. O vezi. O simţi. O simţi pur şi simplu – o re-trăieşti!

Ei bine, [arătând în sus cu mâna] vizita la Ei este asemenea unei morţi clinice, dar şocul psihic este reîntoarcerea şi compararea a ceea ce am văzut la ei cu ce sunt nevoit să văd aici în fiecare zi.

Copii flămânzi pe străzi. Oameni care se războiesc. Oameni împuşcaţi la Trippoli de către Gaddafi. Şi am învăţat, cu trecerea anilor, să privesc în jur cu atenţie. Nu greşesc prea des. M-am antrenat. Iar când vezi toate astea şi le simţi, ţi se rupe inima [îl trec fiorii] să vezi toate asta [oftează] şi să le simţi. Şi apoi înţelegi, cred, de ce vreau "să merg acasă" şi că sunt obosit. Sunt, într-adevăr, obosit.

Kerry: [Ştiu.]

Bob: Dar mai rămân un pic aici, pentru că [arată în sus] aşa mi s-a spus.

Kerry: Şi eşti o lumină călăuzitoare pentru mulţi oameni.

Bob: Unul din cele mai frumoase complimente pe care le-am primit a fost ieri. Un tânăr vine la mine şi spune: "Ştii, eşti un constructor de punţi." Şi eu zic: "Acela a fost sensul original al vechiului cuvânt Pontif." Ştiţi, cu Papa?

Bill: Yes!

Bob: Suveranul Pontif? Un făuritor de punţi.

Kerry: Sigur.

Bob: Oamenii nu ştiu asta. Mulţi oameni, chiar şi mulţi catolici nu ştiu că Pontif înseamnă "făuritor de punţi". Acela a fost un compliment. Iar eu l-am îmbrăţişat pentru asta, pentru că asta mi-a confirmat că, da, poate că am realizat câteva lucruri.

Bill: Poate că ai făcut mai multe decât crezi.

Bob: Bine, dacă aşa zici tu, dar îmi menţin suficient ego ca să trăiesc, pentru că nu poţi supravieţui pe planeta asta fără un pic de ego. Dar nu cred că mi-a mai rămas vreun pic orgoliu.

Kerry: [chicoteşte]

Bill: Ei bine, pentru fiecare persoană care vine la tine în persoană ca să-ţi facă un compliment, există o mie sau zece mii care nu vin, dar care simt acelaşi lucru, doar că nu ţi-l spun niciodată. Asta am descoperit noi.

Bob: Mulţumită vouă, prieteni. Cum am mai spus, voi doi m-aţi transformat într-o celebritate, dar nu asta am vrut!

Kerry: Tot ce-am făcut noi a fost să… Am luat camera de filmat şi am întors-o spre tine. Restul e istorie, vorba ceea!

Bob: Unii dintre vegetarienii care ne privesc acum, poate că spun: "Să-i fie ruşine!"

Kerry: [râde]

Bob: "Să mănânce el ouă cu şuncă, slănină, antricoate, toate alea!" Astea au fost viaţa mea, pentru numele lui Dumnezeu! Ei bine, Ei [arată în sus] m-au hrănit cu şuncă, ouă, antricoate, friptură, tot ce-am poftit. Iar oamenii au spus, când le-am povestit unora "– Poate că ai mâncat regim vegetarian şi n-ai ştiut? Poate că te-au făcut să crezi că ceea ce mănânci este friptură?" Şi eu le-am zis: "Poate că au făcut şi asta, dar vă asigur că aveau un gust al naibii de bun. Pentru mine a avut gust de antricot." Iar omleta cu şuncă a fost superbă.

Kerry: [râde]

Bob: "Dar Ei ce mănâncă?"

Ei bine, am să fiu sincer cu voi. Habar n-am. Nu i-am văzut niciodată mâncând. Niciodată n-au mâncat în faţa mea. Dar arătau al naibii de sănătoşi. Deci ei n-ar fi… niciunul din ei nu cred că sărea peste mese.

Bill: Ţi s-a întâmplat asta o singură dată, Bob?

Bob: Experienţa aceea, de a fi fost plecat 6 săptămâni şi dus acolo, oriunde aş fi fost… După cum v-am spus, nu ştiu dacă am fost într-un oraş, pe o altă planetă, etc. Poate că am visat şi m-am strecurat printr-un portal într-o altă dimensiune. [oftează]

Kerry: OK. Bob?

Bill: Da. Da.

Bob: Acel lucru s-a întâmplat o singură dată, dar la bordul navei lor am fost de mai multe ori. Şi m-am întâlnit cu mulţi din ei faţă în faţă. Aproape în mod regulat.

Acum, în toiul nopţii intru într-o stare modificată [a conştiinţei]. Am avut multe experienţe de "vedere de la distanţă". Şi pot intra în transă, precum Ingo Swann, Joe McMoneagle. Şi ies la plimbare [din trup].

Dar uneori, când sunt în acea stare modificată, vin Ei. Şi i-am certat pentru asta, iar alţi oameni care au avut astfel de experienţe vor fi de acord şi vor înţelege ce spun. I-am mustrat pentru asta. Ei îmi toarnă informaţii în cap, precum cascada Niagara. Adică, informaţiile curg şi eu nu sunt capabil să mă descurc cu acest volum imens de informaţii. Dar eu le-am cerut-o, deci nu mă pot plânge pentru asta. Dar mă…

Bill: Informaţii despre ce, Bob?

Bob: Despre orice. Viaţă, moarte, infinit, mâine, ieri. V-am spus într-un interviu că am ajuns la un punct unde nu mai pot face diferenţa între ieri, azi şi mâine. Deoarece, cu revenirea amintirilor despre vieţile anterioare, acele întâmplări sunt atât de vii, de parcă le-aş trăi din nou.

Kerry: Sigur.

Bob: Şi iată-mă aici, în acest moment din timp, în acest loc, trăind toate astea. Apoi am văzut viitorul.

Bill: Ce-ai văzut în viitor, Bob?

Bob: Păi, lucrul care mă menţine optimist este că am văzut un viitor splendid. Am văzut un viitor minunat pentru specia umană. Am văzut un viitor pentru această specie, la fel cum era cel de pe [Melina] când am stat acolo 6 săptămâni.

Bill: Ai putea să ni-l descrii, pentru cei care văd acest film acum, pentru care o viziune pozitivă ar fi atât de valoroasă pentru ei ca să ţi se alăture în crearea ei?

Bob: [oftează] Păi, asta încerc să spun, Bill. Încerc s-o spun mereu când sunt la câte o conferinţă. Ne aflăm aici pentru vremuri dificile. Asta-i viaţa pe planeta Pământ. E o şcoală dură. Am spus asta oamenilor şi mulţi oameni înţeleg exact ce vreau să spun. Când mergi la şcoală pe planeta Pământ, eşti la una din cele mai dure şcoli din Univers.

Şi dacă ai obţinut un certificat de pe Pământ… Hei, eu am un certif… Am un certificat de argint. Mi-au arătat pe [Melina] că am un certificat de argint. Într-o zi, în faţa sălii de lectură, m-au dus la bibliotecă, iar acolo era o masă cu nişte suluri. Şi au luat unul şi mi-au zis: "Ăsta e al tău." Şi era legat cu o panglică de argint. Şi am zis instinctiv: "Dar vreau unul de aur," pacoste supărăcioasă ce sunt!

Iar ei au spus: "Încă nu."

Kerry: [chicoteşte]

Bill: [râde pe înfundate]

Bob: Acesta este… L-ai câştigat. Am înţeles că am acumulat destule ca să merit un certificat de argint, dar nu l-am obţinut pe cel de aur, încă. Când îl primeşti pe cel de aur eşti promovat.

Bill: Corect.

Bob: Iar eu sunt…

Kerry: Asta era acum câţiva ani.

Bob: Da.

Kerry: Poate că lucrezi pentru cel de aur acum.

Bob: [chicoteşte] Păi…

Bill: Care e viitorul, Bob, pe care ai dori să-l laşi oamenilor, pe care îl preconizezi ca posibilitate reală pentru noi toţi?

What's the future, Bob, that you would like to leave people with, to envisage a being a real possibility for all of us to share?

Bob: Păi, e dificil, Bill. Adică, tu vrei să-l transpui în cuvinte. Deoarece o mare parte a conversaţiilor mele cu Ei a fost – vorbesc despre subliminal – a fost un schimb la nivel psihic, în care îmi arată şi îmi spun lucruri, unde cuvintele nu sunt necesare deloc. Cred că înţelegi ce vreau să spun.

Kerry: [dă din cap afirmativ]

Bill: Înţeleg ce vrei să spui.

Bob: Este… Bănuiesc că e un fel de telepatie, pentru că am văzut, de multe ori pe timpul vizitei mele acolo, că nu păreau să vorbească prea mult unul cu altul cu cuvinte, dar toţi păreau că ştiu ce făceau ceilalţi. Ei comunicau subliminal sau…

Aş spune, în încheiere, pe scurt – nu există moarte. Oamenii n-ar trebui să se teamă de moarte. Desigur, există multe moduri neplăcute de a muri. Dar nu există sfârşit. Nu există moarte.

Fiecare este o scânteie de divinitate şi există un Dumnezeu. Iar ăsta e un lucru pe care trebuie să-l subliniez mereu, deoarece am fost întrebat: "Sunt ateu? Cred în Dumnezeu?" Şi zic: "Nu, eu nu CRED în Dumnezeu. Eu ŞTIU, pentru că am trăit aşa ceva."

Deci, aş spune oamenilor care sunt tulburaţi că următorii câţiva ani vor fi incomozi şi dificili, dar asta e viaţa pe Pământ. Dar există un viitor pentru specia umană. Specia va face această tranziţie, iar la celălalt capăt va fi ceva superb. Şi le spun mamelor: "Ştiţi, copiii şi nepoţii voştri… viitorul le aparţine." Apoi, aşa cum am zis la Barcelona, ceea ce spaniolii se pare că preţuiesc, "Copiii şi nepoţii voştri vor urca la stele."

Şi se pare că le place să audă asta. Dar e adevărat. Iar noi, ca specie, ca rasă, vom ieşi [la lumină] şi ne vom relua locul meritat printre toate celelalte incredibile culturi şi civilizaţii. Văzând viitorul, sunt optimist. Şi am acest bun prieten din Galileea, cu 2.000 de ani în urmă, care a fost şi încă mai este cel mai bun prieten al meu, care a încercat să ne spună asta mereu. Iar aceia dintre noi, care care au trăit cu El în vremea aceea, au fost nişte tonţi şi nu am început să înţelegem ce-a vrut El să ne spună. Dar El de fapt, în esenţă, ne spunea exact ce v-am spus eu acum. Specia umană nu e o greşeală. Nu e un accident. Şi că există un scop, un rost în viaţă. Şi că există un viitor. Şi nu vă temeţi. Şi cam asta e tot ce vă pot spune.

Bill: Pentru mine, Bob, acesta a fost un mesaj de încheiere grozav. Şi îţi mulţumesc pentru asta.

Kerry: Mulţumesc, Bob. [dă mâna cu Bob]

Bill: Mai ai ceva?

Kerry: Nu mai avem nimic de adăugat.

Bill: Nu mai avem nimic. [dă mâna cu Bob]

Kerry: Drăguţ. Drăguţ, frumoasă declaraţie.

Bob: Oh, Ştiu că aveţi. Aveţi întrebări pe care nu le-aţi pus, încă.

Kerry: Bine, o să te lăsăm să pleci acum. Doar dacă nu mai ai ceva ce nu ne-ai spus, după tot acest timp.

Bob: La naiba, aş mai avea multe de spus.

Kerry: Bine… ştiu asta, dar îţi dau libertatea…

Bob: Dar, aşa cum ţi-am spus odată în glumă… Bine…

Kerry: …mă crezi sau nu, chiar dacă par că sunt…

Bob: Păi, ţi-am spus odată, în glumă… iar acum vorbesc serios. Dacă îmi faci rost de un Jack Daniels, aş putea continua încă două ore şi ţi-aş spune nişte lucruri care ţi-ar încreţi părul.

Kerry: Bine…

Bob: Fiind o doamnă aşa de dulce şi amabilă precum eşti, ţi-aş putea spune unele lucruri pe care nu le-ai crede.

Kerry: Păi, încearcă!

Bob: Dă-mi voie să-ţi mai spun ceva ce a zis Yeshua. El a zis că există lucruri pe care ţi le-aş putea spune şi pe care tu nu le-ai putea suporta. Dar vorbea despre viaţa de pe planeta asta.

Kerry: Hmm. Sigur.

Bob: Şi, când se pregătea să plece, a zis: "Prinţul acestei lumi vine. El nu are nicio putere asupra mea. Dar voi trimite pe cineva să vă mângâie, până când voi veni eu din nou." Iar eu adesea m-am întrebat cine o fi Prinţul acestei lumi, care nu are putere asupra lui.

Kerry: Corect.

Bob: Şi am mai aflat că fiecare planetă are un păzitor, o autoritate. Orice sistem are o autoritate de rang superior.

Kerry: Mm-hm.

Bob: Iar Galaxia este împărţită în 4 părţi, cuadrante. Iar Cartierul General al Federaţiei Galactice nici măcar nu este în galaxia noastră. Acum, acestea sunt lucruri greu de rumegat. Spune asta oamenilor, iar ei or să… [se încruntă, îşi ia capul în mâini şi priveşte ameţit]. Aşadar, e ceva de luat acasă la pachet, ca să ai la ce te gândi toată noaptea, în loc să priveşti la TV.

Kerry: OK, dar trebuie să înţelegi că, dacă faci oricare din astea – priveşti la TV, te uiţi la un film… Ai intrat pe Internet, desigur. Ai găsit postate tot felul de informaţii de acest gen. Şi ştiu că nu petreci ore întregi pe net.

Bob: [îşi curăţă gâtul] [oftează] Îl evit ca ciuma. Dă-mi voie să-ţi spun…

Kerry: Deci, pot să-ţi spun că aceste informaţii nu sunt deloc un şoc.

Bob: Ei bine, am să-ţi spun ceva care ar putea să te şocheze de tot, sau poate că nu, pentru că eşti un copil deştept.

Kerry: [chicoteşte]

Bob: Ce-ar fi dacă ar trebui să spui omului de pe stradă că asta e o hologramă?

Kerry: Este pe net. Ştim asta.

Bob: Vezi? Pe tine nu te miră.

Bill: Omul de pe stradă.

Kerry: Păi, da.

Bob: Voi v-aţi pregătit. Ce-ar fi să vă spun că, ceea ce credeţi voi că e realitatea, nu e realitate deloc? E o iluzie.

Kerry: Adevărat.

Bob: Mai mult decât atât, ce-ar fi dacă v-aş demonstra că toate astea sunt parte a unui program? Ştiu că vă e cunoscut filmul Matrix.

Kerry: Sigur.

Bob: OK. Ei bine, sunteţi pe aproape. Shakespeare a încercat să spună toate astea. Am fost întotdeauna convins că tipul acela era unul dintre Ei [arată în sus]. A fost un geniu. Şi nici măcar nu sunt sigur că tipul despre care noi credem că a fost Shakespeare era, cu adevărat, Shakespeare.

Bill: Mm-hm.

Bob: Există unele indicii că era cu totul şi cu totul altcineva.

Bill: Mm-hm. Da.

Kerry: Aşa-i.

Bill: Dar cineva a scris toate alea.

Bob: Oricum, întotdeauna mi-a plăcut analogia cu o piesă de teatru. Eşti un actor într-o piesă.

Kerry: Aşa-i.

Bob: Intri în scenă prin stânga. Te agi ţi un pic cu sabia ta de jucărie. [face gesturi de duel cu sabia] Faci dragoste. [face zgomote de pupături] Treci prin toate astea. Te zbaţi în chinuri, sărăcie, vrajbă, lupte. Doamne, toate piesele puse cap la cap. Adu-le pe toate împreună! Apoi, când totul se termină, ieşi din scenă prin stânga. Iar spectatorii [face gesturi de aplauze] din Univers cheamă autorul la rampă. Ei bine, din întâmplare, eu ştiu că există un Autor. Şi există un Producător. Şi un Regizor. Nu l-am întâlnit, încă, pe Autorul iniţial, dar ştiu câte ceva despre el. Îl cunosc. Ştiu despre el. Dar trăim cu toţii într-o piesă de teatru.

Kerry: Da, dar noi suntem şi co-creatorii piesei.

Bob: [îşi curăţă gâtul] Oh. Când te afli în mijlocul scenei, când respecţi scenariul, ca să zic aşa. Dar tu… Care e cuvântul? "Adaugi?"

Bill: Improvizezi.

Bob: Improvizezi, adaugi cuvinte de la tine.

Bill: Ad-libbing. [ad libitum = după pofta inimii]

Bob: Adaugi de la tine, da. Faci o mulţime de improvizaţii, iar gradul de adăugare depinde de numărul de vieţi ai trăit. Dar eşti într-o piesă, copilă. Acest interviu e doar un capitol micuţ într-o piesă mult mai mare.

Kerry: Mai sunt şi alte informaţii pe care… pentru că aicea… Cu cât deschizi uşa mai larg pentru oameni…

Bob: [oftează]

Kerry: …cu atât sunt mai capabili să treacă de acea uşă şi să continue. E ca şi cum ai preda ştafeta.

Bob: [chicoteşte]

Kerry: Deci poţi preda ştafeta oricând.

Bob: Deocamdată nu sunt gata să predau ştafeta.

Kerry: Bine. Dar sunt câţiva paşi mărunţi…

Bob: Şi îţi spun că mai sunt şi alte lucruri pe care ţi le-aş putea spune, care nu au… Am să păstrez unul sau două dintre ele, probabil pentru un alt interviu.

Kerry: OK. [chicoteşte] În regulă!

Bob: [chicoteşte]

Kerry: Noi nu plecăm nicăieri. [chicoteşte] Vom fi aici pentru tine, oricând ne vei chema. Chiar aici, astăzi, diseară, sunt oameni care urcă pe scenă şi spun minciuni.

Bob: Oh. Chiar înainte de a veni aici, aţi văzut un exemplu clasic de – cum îi spune – "confuzie mintală"?

Bill: Confuzie mintală.

Bob: Un domn în vârstă, un ofiţer retras la pensie, dansând step [face efecte sonore şi gesticulează] de colo-colo, ca un zănatec.

Kerry: [chicoteşte] Exact.

Bob: Da. Dar n-a păcălit pe nimeni.

Kerry: Nu. De-aia spun eu că…

Bob: Deloc… [chicoteşte]

Kerry: Îndreaptă lucrurile! Spune-ne ceva adevărat.

Bob: Am spus.

Kerry: Da, ai spus, dar nu…

Bob: Viaţa e veşnică. Viaţa e infinită.

Kerry: Nu, nu de-astea filosofice.

Bob: Suntem fiinţe nemuritoare. Ei bine, astea sunt singurele lucruri care mă mai interesează.

Kerry: Ştiu. Înţeleg.

Bob: Ştiu ce cauţi tu.

Kerry: Nu am nicio sticlă de Jack Daniels în momentul ăsta.

Bob: Tu cauţi lucruri josnice şi murdare despre politică, complexul militar industrial, guvernul din umbră… următoarea catastrofă globală.

Kerry: Ei bine, nu te-aş fi rugat să prezici viitorul. N-aş fi făcut asta.

Bob: Păi, deja l-am prezis.

Kerry: [râde]

Bob: Viitorul e luminos.

Kerry: Da, desigur, pe termen lung. E foarte sigur.

Bob: Dar sunt nişte… Drumul între *acum* şi *atunci* este plin de gropi.

Kerry: Înţeleg. Bine. Am terminat?

Bill: Ce-aş vrea eu să spun, Bob, e că pentru mine e de ajuns. Dă-mi voie să-ţi strâng mâna pentru a doua oară. [îi strânge mâna lui Bob]

Bob: Mulţumesc. Mulţumesc.

Bill: Mulţumesc, domnule. Aştept cu nerăbdare data viitoare.

Bob: Ea nu se termină niciodată, aşa-i?

Kerry: Nu. Categoric nu.

Bill: Ea nu se termină niciodată.

Bob: Păi, o iubesc foarte mult.

Kerry: [chicoteşte]

Bob: Am adoptat-o, într-un anume fel.

Bill: Şi eu o iubesc.

Bob: [îşi curăţă gâtul]

Kerry: OK. Bine, îţi mulţumesc foarte mult, Bob. [îi strânge mâna lui Bob]

Bob: Dragă, e plăcerea mea.

Kerry: Ai grijă de tine. Vom veni şi vom bea un wiskey cu tine şi vom vorbi nefilmaţi. [chicoteşte] Şi o să te mai plictisim un pic.

Bob: Am voie să sorb Jack Daniels când se filmează?

Kerry: Sigur.

Bob: Păi, bine. Aşa am să fac data viitoare.

Kerry: Foarte bine.

Bob: [îşi curăţă gâtul]

Kerry: Ai grijă, că n-am să uit asta.

Bob: Cu cât mă apropii mai mult de plecare, s-ar putea să vă mai spun câteva lucruri.

Kerry: OK. Păi, ai numărul meu.

****

[EXTRASE]

Bill: Ei unde erau? Este aia…? Este asta…?

Kerry: N-am să te las să pleci nepedepsit. Asta-i tot, Bob.

Bob: O, nu m-aş gândi niciodată la asta, deloc. Sunt un…

Kerry: Da, sigur. Doar că, tu eşti un fel de… vulpoi bătrân.

Bob: Dă-i drumul, spune cuvântul la care te gândeşti. [râde]

Kerry: [râde]

Bill: [râde] Da. Vulpoi bătrân…

[începe muzica de final şi taie vocile, dar imaginea rămâne]

Bob: [zâmbeşte, apoi râde, dă din cap]

Uite ce e, am fost numit în atâtea feluri.

Kerry: [chicoteşte]

Bob: Oamenii trebuie să stea la coadă să mă mai poată insulta, pentru că nu mă deranjează.

Click aici ***pentru prezentarea video***

Bill Ryan

bill@projectavalon.net